

LAURA SUOMELA

Kiss my
JUHANNUS

Karisto
Hämeenlinna

*Kiitokset Taiteen edistämiskeskus, Suomen Kirjailijaliitto
sekä rakkaat kotijoukot.*

© Laura Suomela ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-43650-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1. luku (Eetu)

Se tunne, kun tajuut, että oot just pelastanut koko porukan juhannuksen! Tätä on olla oman elämänsä James Bond. Mimmit tulee sekoamaan kohta onnesta, kun ne kuulee, että löysin kuin löysinkin meille viime hetkellä täydellisen vuokramökin. Näen sieluni silmin Alisan hyppäämässä kaulaani ja kuiskaavan korvaani, miten huippu jätkäkaveri olen. Haluan todellakin toteuttaa kaikki Alisan juhannustoiveet, varsinkin kun viime aikoina ollaan nähty sääliittävän vähän.

Voin käsi sydämellä suorilta sanoa, että olen korviani myöten rakastunut Alisaan. Kun näin sen lukiossa ekan kerran, mulla meni pasmat täysin sekaisin. Olin just menossa ruokalaan ja me melkein törmättiin oven suussa. Alisa sanoi, et ”Hups, sori”. Mä jäädyin ku joku suolapatsas enkä saanut sanaa suustani ja haukoin vaan siinä idioottina henkeä. Olin aikaisemmin bongannut Alisan ig:stä, ja jo silloin ajattelin, että huh huh mikä daami. Keräsin kaiken rohkeuteni ja menin pokkana koulussa aina silloin tällöin sen jutuille. Yritin olla rentona, vaikka todellisuudessa kärvistelin hirveässä kokovartalotärinässä, jota yritin kaikin keinoin peitellä. Muistan ikuisesti sen hetken, kun Alisa soitti kitaraa koulun joulujuhlassa ja lauloi enkelin äänellään. Siitä lähtien mä olin totaalisesti mennyttä. Sit iski aivan helvetillinen mentaalitaistelu, onko mulla ton luokan tyttöön ikinä pienintäkään tsäänssiä. Olin satavarma, että ei.

Pitkä tarina lyhyesti, sammakko hurmasi prinsessan. Me ollaan oltu yhdessä nyt vajaa puoli vuotta, ja mä oon edelleen-

kin vähän ulapalla, miten sain Alisan lopulta lämpenemään. Lähes vuoden piiritin sitä väsytystaktiikalla, kuin joku Han Solo Prinsessa Leiaa. En tietenkään stalkkerimaisen ahdistavasti, mut silleen sopivan määrätietoisesti. Kun sain selville, mille kurseille Alisa ilmoittautui, tungin samoille. Pyysin kahville, esitin avu- tonta ruotsissa ja pyysin siltä tukiovetusta. Tai no, en esittänyt, olen oikeasti täysi nolla ruotsissa, mutta kiitos Alisan, pääsin kurseista läpi. Falleralleaa! Ja jos oon täysin rehellinen, joudun nipistään itseeni tasaisin väliajoin, koska en voi uskoa todeksi, että Alisa halusi oikeasti tällasen tavallisen perusjantterin. Se suuteli mua vanhojen jatkoilla oma-aloitteisesti ja sanoi, että mä tuon sen elämään valon. Siitä asti me ollaan oltu kimpassa.

Syö miestä aika huolella, ku oon viime aikoina ollut kaikki il- lat töissä ja nähny kultaani vaan pari kertaa viikossa. Alisalla on oma kämpä, mut se on siitä jännä, et se tarvii tosi paljon omaa rauhaa ja tilaa, joten en voi jatkuvasti loikoilla sen luona, vaika haluisinkin. Alisa opiskelee käytännössä koko ajan, koska sillä on jäätävän kovat tavoitteet kirjoituksissa. Sen suurin unelma on päästä lääkkiseen, ja työmäärä, jonka se lukioon satsaa, on aivan sairas. Olen nähnyt Alisan viimeksi viikko sitten ja tuntuu, et siitä on ikuisuus. En jaksa näpyttää, joten latelen ääniviestin Las- sille. Panttaan yllätystä vielä hetken, ennen kuin kerron Alisalle.

”Homma hoidettu. Aivan uskomaton tsägä. Löysin meille juhannukseksi möksän ja tein instant varauksen, ku se olis menny heti. 500€, kaks yötä. Semi kallis, mutta TÖR-KE-ÄN hyvä! Löytyy pal- ju, poreamme, pingis, ja mökki on lisäksi järven rannalla, joten veneily-, suppaus- ja kalastusmahdollisuus! WUHUU! Käy googlet- taas, Apple Garden, Vehmaslahti.”

Nousen sängyltäni ja kävelen jääkaapin kautta parvekkeelle nauttimaan pullon suusta loput kolat. Tuntuu kuin sadan kilon

penkkipunnerrustanko olis just nostettu mun kylkiluiden päältä. Oli niin lähellä, että koko juhannus ois flopannu. Tytöt yritti jo kuukausia sitten sanoa, että jos haluaa Himokselle festareille, mökki on pakko varata hyvissä ajoin, mutta sit ne vaan luovutti, kun tajusivat, ettei meistä kenelläkään ole heittää yhtään löysää, että voisi maksaa jotain satojen eurojen varausmaksuja, ennen kuin mahdollisten kesätöiden palkat kilahtaa tilille. Mut sit mä pääsinkin suhteilla iltahommiin lähikauppaan, ja nythän mulla onkin ihan hyvin massia. Tiedän, että Alisalle on tärkeää, että me voitais Lassin ja Suvin kans viettää sellainen sivistynyt, mutta rento pariskuntajuhannus. Alisalla on ollut käynnissä jonkin aikaa darravapaa-teema. Nyt se kuuluu sellaseen ig-ryhmäänkin, jossa suositaan raitista elämäntapaa. Ja vaikka meikäläistä ei oikein omakohtaisesti nappaa, kunnioitan sen periaatteita ja lupasin, että juhannus vietetään Alisan toiveesta täysin ilman päihdyttäviä aineita.

Numppa hyppää syliini ja alkaa leipoa tassuillaan reittäni vasten. Numppa eli Numskuukkeli on harmaa, pitkäkarvainen persialaiskissamme, ja iskä sanoi heti kun se tuli meille, että kissa näyttää ihan M.A. Nummiselta. En edes tiennyt, kuka tyyppi se on, mutta iskä näytti pätkän YouTubesta tästä kiekuvasta artistista, joka hoilotti *Kuinka saisin rikki kookospähkinän*, ja totesin, että kylläpä tosiaan pientä yhdennäköisyyttä on. Vaikka äiti pistikin hanttiin, päätimme iskän kanssa yhdessä, että kisumme on kaksoisolentoaan mukaillen Numppa. Äiti olisi halunnut antaa sille nimeksi Lorenzo, haloo! Kas kun ei Alejandro. Lassilta tulee viesti. Jätkä on aivan tärinässä. Sovimme, että nähdään kohta rannalla ja hiotaan reissuplääni. Seuraavaksi kilautan Alisalle.

Ovi kolahtaa, äiti tulee himaan. Kuulen ähinästä, että sillä on mukanaan useita kauppakasseja ja tästä hetkestä laskettuna menee about kymmenen sekuntia, kun mut nakitetaan purkamaan ne jääkaappiin. Inhoan kaikkia kotitöitä, top kolme: imu-

rointi, astianpesukoneen täyttö, kauppakassien purku. Ja pakko mainita myös kompostipussin tyhjennys. Se vetinen paskamönjä siellä pohjalla on todella oksettavaa.

– Moi! Ootko Eetu kotona? äiti kailottaa eteisestä.

– Jep, partsilla.

– Tuutko auttaan? Sapuskat pitäisi purkaa.

– Kohta, mutisen ja katson viime yön änärituloksista, että Montreal on hävinnyt Tampa Baylle. Voi perse, taas meni femma pelitililtä.

– Ei kun heti. Pakasteet sulaa.

– Joo joo, sanon ja laahustan keittiöön.

Ärsyttää, kun porukoiden elämä on koko ajan niin kireetä nillittämistä, ei mitään rentoutta. Jatkuvasti on menossa joku pakastimen sulatus, auton katsastus, saunan lauteiden suoja-käsittely tai vastaava ahdistava velvollisuus. Kun mä muutan himasta, haluan mahdollisimman automatisoidun kämpän.

Ilmoitan äidille, että suunnitelmiin on tullut viime hetken muutos. En jääkään kaupunkiin siksi aikaa, kun porukat lähtee Iisalmeen tuttavapariskuntansa mökille viettämään keski-ikäisten juhannusta.

– Jaahas. Vai sellaista suunnittelet. Millainen mökki se on?

– Hieno hirsimökki Vehmaslahdella.

Kerron, että mökki on jo varattu sekä maksettu, joten äiti ei pysty enää mitenkään tunkemaan kapuloita rattaisiin.

– Miten sait sen maksettua? äiti katsoo mua kuin olisin joku eskarilainen.

– Ihan helposti. Ei siin ollu mitään ongelmaa. Kuis?

– Yleensä vaan tuollaiset varaukset vaatii sen, että on täysi-ikäinen. Aivan törkeän hintainen, kahdesta yöstä 500€. Samalla rahalla pääsisi viikoksi etelään.

– Toihan oli vielä halpa. Kaapo ja Ilari makso Himoksen mökistä yli tonnin.

– Voi jestas! Missä on suhteellisuudentaju?

– Mökit on ton hintasia.

– Milläs te ajattelitte sinne mennä? Sinnehän on yli parisataa kilometriä matkaa?

Arvasin, että äiti alkaa tykitellä kaikilla tunnelmaa latistavilla käytännön kysymyksillä. Mistä hitosta mä tietäisin, millä mennään. Mökin varauksesta on kulunut aikaa ehkä vartti. Kenelläkään meistä ei ole vielä ajokorttia, joten pitää keksiä jotain. Olen kyllä aivan varma, että kuski löytyy, ei tarvi alkaa heti panikoida. En muutenkaan jaksaisi alkaa vakuutella äitiä, joka on jo lähtökohtaisesti aina pessimisti joka asiassa.

– Selviää tässä pikapuoliin.

– No pakkohan se on, jos huomenna kerran lähдете. Miten te ootte näin viime tipassa liikkeellä? äiti huokaa. – Kenenkään epäluotettavan tyyppin kyydillä ette sitten kyllä mene. Ja mitään sikailubileitä ei voi vuokramökissä järjestää. Sehän on varaajan vastuulla koko irtaimisto, eli ilmeisesti sinun, kun olet varauksen tehnyt.

– Juu ei ole pelkoa mistään bileistä.

– Ketkä kaikki sinne siis lähtee?

– Mä, Alisa, Lassi ja Suvi.

– No kerrankin fiksu sakki. Onneksi Alisa on saanut sut rauhoittumaan. Tulee itsellekin heti sellanen luottavaisempi olo, kun liikut nykyään noin kivojen kavereiden kanssa, äiti sanoo.

Se on helpottunut, että olen irtaantumassa lätkäjoukkueen kanssa rilluttelusta sen myötä, kun pistin luistimet naulaan ja lopetin koko homman.

Äidin muistista ei ikinä pyyhkiydy meidän joukkueen mökkibileet, joissa Banzo hajotti kannipäissään kiukaan, ikkunan sekä kattolampun. Paikalle hälytettiin myös kytät, ja jälkikäteen jouduimme koko poppoo maksamaan mökin sikakalliin erikoissiivouksen.

– Teidän pitää sitten hommata jotain sapuskaa sinne. Numpankin pitää pärjätä sunnuntaihin asti ihan itseksseen, ellette ota sitä mukaan? äiti sanoo ja kaappaa Numpan syliinsä.

– Ei sitä varmaan kannata lähteä raahaan missään kuumassa autossa.

– Olishan se mukavaa meidän Numpankin päästä maalaismaisemiin. Kyllä se ihan hyvin mökillä pärjäisi, kun ottaisi vaan hihnan mukaan.

Nappaan vaatekomeron hyllyltä puhtaan pyyhkeen ja painelen suihkuun. Katson yläkroppaani eteisen peilistä. Rintalihakset kaipaisivat reilusti lisää massaa. Vatsalihakset erottuvat kiekko-
vuosien jälkeenkin vielä joten kuten, jos jännitän keskivartalon tiukaksi. Olen ehtinyt käydä viime aikoina salilla naurettavan vähän, kerta viikossa ei riitä kehitykseen. Mieluummin olen vapaa-ajalla Alisan kanssa kuin rehkin salilla. Mietin, miten paljon Lassi on saanut puolesta vuodessa voimaa. Se on aivan törkeässä tikissä. Olen aika sääliittävä kukkakeppi sen rinnalla.

Ylitsepursuva riemuntunne on hieman laantunut, sillä äiti sai iskostettua kallooni, että kyytiasia on ratkaistava välittömästi. En jaksaisi stressata, mutta tajuan, että Alisakin tulee kysymään kyydistä ensimmäisenä ja ahdistuu, jos mulla ei ole mitään suunnitelmaa. Kertaan mielessäni frendejä, joilla on jo ajokortti. Niitä ei ole vielä kovin montaa. Lassi on autokoulussa, mutta sillä on inssi vasta ensi kuussa. Meikäläinen pääsee treenailemaan ajamista heti, kun porukat saa päätettyä, kumpi on mun ajo-opettaja. Oli se kumpi tahansa, perhehelvetti on valmis. Tiedän jo etukäteen, että iskä räjähtää pienimmistäkin ajovirheistä ja äiti kimittää epäselviä ohjeita ja pelkää hysteerisesti mun kyydissä. Olis kaikkein järkeväntä mennä simppelisti autokouluun, mutta se on porukoiden mielestä liian kallista. Isoveljeni Elmeri oli iskän ajo-opetuksessa, mutta iskä vannoi jo silloin, ettei se enää ikinä ala siihen sirkukseen. Silti se pisti hanttiin, kun äiti ilmoittautui kouluttajaksi. Oon varmaan kolmekymppinen, ennen kuin saan ajokortin. Lukiokavereista Santerilla ja Patulla on kortit, mutta My Storyn mukaan molemmat lähtee Yyteriin juhannukseksi.

Shampoo pullosta lorahtaa liikaa kämmenelleni ja hieron ylimääräiset vaahdot kainaloihini. Suihkutan viileää vettä suoraan naamaan. Se saa aivosoluni heräämään, sillä samassa muistan, että Banzohan sai kortin viikko sitten. Miksen heti tajunnut? Kyseinen jätkä olisi tosin ainakin Alisan mielestä vihon viimeinen oljenkorsi. Onkohan sillä mitään juhannussuunnitelmia?

2. luku (Alisa)

Poljen vanhalla, kiusallisesti klonksuttavalla Jopollani kohti rannaa. Olisi kannattanut laittaa shortsit eikä näin lyhyttä hametta, mutta tuli kiire, enkä ehtinyt miettiä loppuun saakka. Toivoa sopii, ettei tuuli puhalla helmojeni korviin niin, että vaaleanpunaiset pikkarini loistavat kaikille ohikulkijoille. Mietin kuu-meisesti, mikä Eetun puhelimesta mainostama megaylläri on? Ei se ainakaan ole voinut mökkiä saada enää tähän hätään. Mutta ehkä Eetu on keksinyt piknikin tilalle jonkun superkivan vaihtoehdon. Taivas on kirkkaan sininen. Tällaisia kesäpäiviä olen niin odottanut, ja nyt kun olisi lämmintä ja ihanaa, pänttään vaan aivot tulella kämpälläni jotain fysiikan kaavoja. Jatkossa kyllä siirrän konttorini ulkotiloihin ja pyrin tekemään opiskelutilanteesta mahdollisimman mukavan. Otan hyvät eväät mukaan ja menen vaikka johonkin viihtyisään puistoon tai rannalle. Syksyn kirjoituksiin on aikaa 81 päivää. Maanantaina jatkan uuras-tusta laatimani lukujärjestyksen mukaan, mutta juhannuksena en niuhota. Siitä päätöksestä pidän kiinni, vaikka mikä olisi.

Pysäköin pyöräni pukukoppien viereen. Rannalla on aivan tolkkutomasti väkeä. Vilteillään aurinkoa palvova ihmisjoukko näyttää valtaisalta nahkamereltä. Tsuumaan katseellani meidän vakkaripaikkaa, vanhaa tammea kohti, ja erotan sieltä Lassin, joka levittää parhaillaan aurinkoöljyä ruskettuneeseen ihoonsa. Lassi nauttii selvästi, että voi esitellä sixpäkkiään. Puikkelehdin vilteillä itseään grillaavien ihmisten lomitse kohti tammea. Jonkun kajareista kuuluu täysillä *Memories*. Yllätän Lassin koputta-